

Az 1956. november 4-ei orosz támadás

(A magyar nép, Nagy Imre, Hruscsov és Kádár – keresztény szemmel)

Az 1956. novemberi események többnyire ismertek. Az elmúlt évek során az átélt történéseket is már közzétettem a XX. Század Intézetnek benyújtott sikeres pályázatomban, amelyet Schmidt Mária fogadott el.

Most a magyar nép, Nagy Imre, Hruscsov és Kádár János lelki világának tömör felvázolásával kívánok emlékezni az 1956. novemberi 4-ei eseményekre.

A magyar nép az 1956-os szabadságharcában és forradalmában különleges társadalmiosztály-összefogást hozott létre. Az értelmiség felismerte, hogy egyre jobban lemaradunk minden tekintetben, ha továbbra is a Moszkva utasításait követő moszkoviták irányítják országunkat. A munkásosztály tagjai is úgy érezték, hogy álbaldali szólammal becsapták őket. Rákosi szovjet rendszere jobban kizsákmányolta a dolgozókat, mint a nyugati kapitalisták. Forradalmuk valódi baloldali politikát követelt. A parasztság az erőszakos TSzCs-szervezés ellen lázadt fel. A vezetők országszerte több helyen meggazdagodtak, de a parasztok részesedését nem fizették ki. Őket is kizsákmányolták, miközben a mezőgazdaság hanyatlott.

1956. november 4. Ezen a napon pesterzsébeti lakásunkban a hajnali órákban tankok nagy erejű, folyamatos ágyútűzére ébredtünk. Budapest főutcait ekkor lőtte szét a szovjet hadsereg Hruscsov utasítására. Vajon Hruscsov miért adott erre parancsot a Vörös Hadseregnek? **Az biztos, hogy nem azért, mert esetleg féltette volna a magyar munkásosztály jövőjét.** Már akkor tudtuk, hogy az orosz hadsereg azért támad, rombol és gyilkol, mert Hruscsov nem akarta visszaadni a magyar nép szabadságát, amit a II. világháború után elraboltak. Hruscsov szovjet világhatalmi hatalomról ábrándozott.

Feleségemmel együtt mi is éreztük a kádári szovjet diktatúra álbaldaliságát, miközben négy gyereket neveltünk. Tapasztaltuk, hogy jóval kevesebb szociális támogatásban részesülhettünk, mint a nyugati világ demokráciáinak munkásai. A dolgozók is rájöttek arra, hogy a ránk kényszerített sztálini rendszer álbaldali diktatúra. A rendelkezésre álló pénz nagy részét ugyanis a kiváltságos moszkovita réteg nyelte el. Ennek egy részével támogatták világszerte a Szovjetunió terjeszkedését a nagyvilágban.

Nagy Imre a szabadságharcos felkelőkkel együtt olyan szociális magyar kormányzást akart megvalósítani, amely lerázva a moszkvai szovjet igát, emberibb, igazságosabb magyar társadalmat hozhatott volna létre. A magyar értelmiség, polgárság, fiatalság és a valóban baloldali magyar munkásosztály összefogott, és együtt közösen harcolt a népünket leigázó, álbaldali, diktatórikus, embertelen orosz bolsevisták hatalma ellen. Ezért '56 nemcsak szabadságharc, hanem népünk forradalma is, melyet hazánk felemelkedéséért vívtunk. A nyugati munkáspártok nagy része is hamar felismerte, hogy az 1956. november 4-ei szinte folyamatos ágyúdörgés Hruscsov nagy hatalmi törekvéseit szolgálta. A Szovjetunió Magyarországon kívül a keleti tömb országait: Lengyelországot, Csehszlovákiát, az NDK-t és Romániát is maga alá gyűrte.

Állítsuk most szembe az egyenlőtlen küzdelem három főszereplőjét: Nagy Imre, Hruscsov, illetve Kádár János személyiségét! Ítéljük meg keresztény szemmel!

Hruscsov hatalomra jutásakor ugyan elkezdte feltárni az istenített Sztálin brutális álbaldali kegyetlenkedéseit, de 1956. november 4-én nagy hatalmi érdekből, sztálini brutalitással támadt a baloldali demokratikus Nagy Imre-kormányra, és szétlővette Budapest főutcait. Ezzel Hruscsov az emberiség szellemi fejlődése és a keresztény világnézet szempontjából is negatív személyiséggé vált. Intelligencia hiánya miatt nem gondolt arra, hogy a Szovjetunió számára is előnyösebb lett volna, ha visszaadja Magyarország függetlenségét, és jó kapcsolatot épít ki Nagy Imre kormányával. Támadásával azonban lehullt az álarc, és ezzel elindította a szovjet birodalom széthullását.

Nagy Imre a sztálini moszkovitákkal indult. Halálával azonban az álbaldaliság elleni küzdelem és a magyar szabadság mártírja lett. Hogyan tudott ő felemelkedni a moszkovita ingoványból? Erre magyarázatot szolgáltat Tempfli József későbbi nagyváradi püspök beszámolója Nagy Imrével való budapesti találkozásáról az '56-os forradalom alatt. A visszaemlékezés szerint a miniszterelnök azt mondta neki: „*Kommunista vagyok, de nem ateista, hiszek a teremtő, fenntartó és számonkérő Istenben*”.

Nagy Imre hitt a számonkérő Istenben, ezért nem öletett meg ártatlan embereket.

Kádár János az '56-os megtorlásnak nevezett gyilkosságai során a valóban baloldali munkástestvéreit is megölette azért, hogy kedvébe járjon az álbaldali orosz bolsevistáknak, pedig Nagy Imre kivégzése sem volt

Moszkva követelése. Eközben Kádár feláldozta a magyar nép szabadságharcral kivívott függetlenségét.¹

Nagy Imrével kapcsolatban tegyük fel a kérdést: Lehet valaki kommunista és istenhívó egyszerre? Válaszunk erre: igen. De csak akkor, ha nem Lenin és Sztálin eltorzított, embertelen, álbaldali osztályharcos eszméit követjük. A keresztényszociális gondolkodás adja meg számunkra a valóban baloldali eszmék megvalósításának rendszerét.

A keresztény istenhívó és a keresztényszociális eszmerendszer veszélyes butaságnak tartja a lenni osztályharcot, és a harc helyett az osztályok összefogására épít.

A területtrábló birodalmak eddig is nagy tragédiákat, pusztításokat okoztak. Az osztályharc ezen felül azt is követeli, hogy minden nemzeten belül a honfitársak, noha egymásra vannak utalva, mégis harcoljanak egymás ellen, sőt: gyilkolják egymást. Pedig a szociális nemzetállamok vezetőinek egyik alapvető feladata az osztályharc helyett annak megakadályozása, hogy az emberek kizsákmányolják egymást – igazságtalanul. Ugyanígy a szellemileg fejlett, értelmes nemzetállamok felemelkedésének útja szintén az összefogás és nem az egymás elleni harc, gyilkolás és pusztítás.

Az 1956-os magyar küzdelem sem volt osztályharc, hanem csodálatos osztályösszefogás.

Nagy Imre rájött arra, hogy az osztályharc ürügyén a tehetségtelen hatalomra törekvők sok becsületes, szorgalmasan dolgozó embert vagyonuktól megfosztva a Hortobágyra internáltak, hogy mindenüket elrabolhassák. Ezért Nagy Imre első miniszterelnöksége alatt megszüntette ezeket a kitelepítéseket, és felszámolta az embertelen táborokat.

Nagy Imre második miniszterelnöksége alatt, amikor '56-ban győzött a magyar osztályok összefogása, a szabadságharc és forradalom mellé állt. A szabadságot és a valódi baloldaliságot követelő magyar népet kívánta képviselni. Felemelő volt a magyarok egysége az igazságtalanság ellen. Ez jelenthette volna felemelkedésünk alapját. De a moszkovita Kádár János kivégeztette Nagy Imrét. Ezeknek a kádári gyilkosságoknak számos valódi baloldali áldozata lett, sokuk pedig külföldre menekült. Ezért nincs még a mai napig sem valódi baloldaliságot képviselő pártunk. Csupán a Moszkvának behódolt moszkoviták furcsa keveréke létezik, mely saját érdekében keletet és nyugatot egyformán kiszolgált és kiszolgálja. A rendszerváltoztatás közben pedig elrabolták az állami vagyonunkat, majd eladósították országunkat.

Nemesszeghy György

* * *

¹ A Duna Word 2018. november 4-ei adása: „Négy nap – Kádár János árulása”